ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ STOYAN CHRISTOF

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΤΑΣ

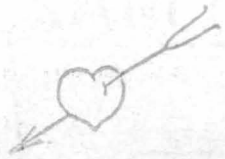

('Ο συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος αὐτοῦ Χοήστωφ γεννήθηκε τὸ 1898, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Μακεδονίας ἀπὸ γονεῖς Βουλγάρους. Σὲ ἡλικία 13 ἐτῶν, κατὰ τὸ 1911, μετανάστευσε στὴν 'Αμερικὴ γιὰ νὰ βρῆ ἐργασία, κι' ἐπὶ τέσσαρα χρόνια ἐργάστηκε—στὸ Μίντλ Οὔεστ—σὲ σιδηροδρομικὲς γραμμές, σὲ ἐργοστάσια κλπ., ὡς ἁπλὸς ἐργάτης. 'Αργότερα νὰ τὶς λίγες οἰκονομίες του κι' ἐργαζόμενος τὶς νυχτερινὲς ὧρες, κατώρθωσε νὰ σπουδάση στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βαλπαραΐζο. Τώρα εἶνε πρῶτος γραμματεὺς στὸ Βουλγαρικὸ Γενικὸ Προξενεῖο τοῦ Σικάγου).

I

'Ο πατέρας μου, σκούπισε τὸ στόμα του μὲ τὴ χοντρὴ πολύχρωμη πετσέτα, καὶ τίναξε τὰ ψίχουλα τοῦ ψωμιοῦ ἀπ' τὰ μακρυὰ γκρίζα μουστάκια του. "Υστερα, ἄρχισε νὰ ρουφάη πάλι τὴ σούπα του, ἀμίλητος καὶ κατσουφιασμένος.

'Η μητέρα μου, βουβὴ καὶ κυττῶντας ὁλόισα μπροστά της, μασοῦσε τὸ ψωμί της σιγά—σιγά... Κι' ἐγώ, σκιφτὸς, ρουφοῦσα μηχανικὰ τὶς κουταλιὲς τῆς σούπας μου, καὶ δάγκανα πότε—πότε μεγάλες, μπουκιές, ἀπ' τὴ χονδρὴ φέτα τοῦ ψωμιοῦ, ποὺ κρατοῦσα στὸ χέρι μου...

Οἱ γονεῖς μου δὲν ἄλλαζαν καθόλου κουβέντα, ἐντωμεταξύ. 'Από αὐτὸ συμπέρανα, ὅτι εἶχαν πάλι ξαναμαλλώσει μεταξύ τους κι' ὅτι ἤμουν κι' ὅλας—ἐγὼ ὁ ἴδιος — ἡ ἀφορμὴ τοῦ μαλλώματός των...

Αὐτό,μὲ μοῦδιασε περισσότερο... Μασοῦντας ἀνόρεχτα, κύτταξα σὰν ἀφηρημένος τὶς παιχνιδιαρικες φλόγες τῆς φωτιᾶς τοῦ τζακιοῦ... Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ μητέρα μου γυρίζοντας τὸ κεφάλι της σὲ μένα, μοῦ εἶπε ἐπιταχτικά:

— Παιδί μου Ράνταν, ἀπόψε θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς στὸ σπίτι τῆς Βάννας !... "Ακουσες ;.. Ναί !.. Ναί !. Καὶ μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι, σὰν νὰ εἶσαι χαζοπούλι !.. Μὲ παρακαλεσε γι' αὐτὸ καὶ θὰ θυμώση ἂν δὲν πᾶς!

"Εκθαμβος ἐγώ, ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν κυττάζω βουβός... 'Ο πατέρας μου τότε ἀδειάζοντας μονορροῦφι μιὰ μεγάλη κανάτα κρασιοῦ, πλατάγισε μὲ ἡδονὴ τὴ γλῶσσα του στὸν οὐρανίσκο, σκούπισε τὰ μουστάκια του, κι' εἶπε στὴ μητερα μου :

— Γιὰ ποιὸ λόγο στέλνεις τὸν Ράνταν, στὸ σπίτι τῆς Βάννας ;.. Δὲν μπορεῖ τάχα νὰ τῆς κρατήση συντροφιά, τὴ νύχτα, καμμιὰ γειτονοπούλα της ;

Μὰ ἡ μητέρα μου ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε τὴν ἀντίρρησι αὐτὴ τοὺ ἄντρα της καὶ ξανάσκυψε στὴ σούπα της ἀμίλητη...

II

'Η Βάννα ἦταν ἡ νειόνυφη σύζυγος τοῦ ξαδέρφου μου Τοντώρ. Δύσκολος στὴν ἐκλογὴ τῆς γυναίκας του ὁ Τοντώρ, μῆνες ἔψαχνε νὰ τὴν πετύχη ὥμορφη ὅπως τὴν ἤθελε. Οἱ προξενητάδες του, γύριζαν κοβάλλα ὅλα τὰ γύρω χωριά, μ' ἕνα «φλάμπουρο» ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρέας τους καὶ μὲ κόκκινα μαντήλια στὸ λαιμό τους,ψύχνοντας γιὰ νύφη...

Καὶ τέλος, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Στρώμνιτσας, βρῆκαν γιὰ κατάλληλη τὴ Βάννα, μιὰ πεντάμορφη χωριατοπούλα, μὲ στήθια πέρδικας, καὶ μὲ μάγουλα κόκκινα σὰν ὥριμο μῆλο !...

Μὲ καραμοῦζες, μὲ πίτιζες καὶ μὲ νταούλια, πέρασαν τὸ μεγάλο ποτάμι τοῦ Βαρδάρη (Ἀξιοῦ), καὶ τὴν κουβάλησαν στὸ χωριό μου. 'Ο Τοντὼρ κατευχαριστημένος, καβαλλίκεψε μαζὺ μ' ἄλλα παλληκάρια τοῦ χωριοῦ—κι' ἐγώ, σὰν ξάδερφός του μαζύ τους—καὶ βγήκαμε νὰ ὑποδεχτοῦμε, πυροβολῶντας, τὴ νύφη καὶ τὸ συμπεθεριό...

Στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τοντὼρ, ἡ μητέρα του φίλησε τὴ νύφη, ἔβαλε τὰ χέρι της στὸ χέρι τοῦ γαμπροῦ, καὶ τῆς σήκωσε τὸ πέπλο. Σκυφτὴ ἡ νύφη τότε, φίλησε τὸ χέρι τῆς πεθερᾶς της, καὶ σήκωσε ὕστερα τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ τὴν καμαρώση καλύτερα ὁ γαμπρὸς καὶ μέλλων σύζυγός της...

Τότε εἶδα κι' ἐγὼ τὴ Βάννα, γιὰ πρώτη φορά, στὸ πρόσωπο !

Καὶ τότε.., ἔννοιωσα κάτι τὸ παράξενο, νὰ δαγκάνη τὴν καρδιά μου !

"Ω, δὲν εἶχα ξαναδῆ ὡς τότε, πιὸ ὥμορφη κοπέλλα ἀπ' τὴ Βάννα !.. Νιωμένη μὲ τὸ γραφικὸ κουστοῦμι τοῦ χωριοῦ της, καταστόλιστη μὲ φλουριὰ χρυσᾶ καὶ μ' ἀσημοκαπνισμένες ἁλυσσίδες, στεκόταν κατάμεσῆς στὴν αὐλὴ ἀχ ινόβολη, λυγερή, χαμογελαστή, εὐτυχισμένη...

III

'Η μέρες ποὺ ἀκολούθησαν, ἦσαν μέρες πανηγυριοῦ γιὰ ὅλο τὸ χωριό. Οἱ γάμοι τοῦ Τοντὼρ καὶ τῆς Βάννας γιορτάστηκαν μὲ κέφι ἀνεξάντλητο, κι' ὅλες ἡ κοπέλλες κι' ὅλα τὰ παλληκάρια ἔλαβαν μέρος στὶς προετοιμασίες, στὰ στεφανώματα κι' ὕστερα στὸ γλέντι....

Μονοχα ἐγὼ ἀπόφευγα, πονεμένος δίχως νὰ ξέρω τὸ γιατί, ὅλες αὐτὲς τὶς χαρμόσυνες φασαρίες. "Εμενα διαρκῶς κλεισμένος στὸ σπίτι μου, καὶ τὸ μυαλό μου δὲν ξεκόλλαγε ἀπ' τὴ Βάννα!

'Ωστόσο, ἂν καὶ κλεισμένος μέσα, δὲν ἔχασα καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπ' τὶς γαμήλιες τελετές: 'Ο ξεχωριστὸς κάθε φορὰ «χαβᾶς» τῆς πίτιζας καὶ τῶν νταουλιῶν, μὲ πληροφοροῦσε πότε ἔντυναν τὸ γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη, πότε τοὺς ἄλλαζε ὁ παπποῦς τὰ στέφανα, καὶ τὶ ὥρα ἀκριβῶς ἔτρωγαν τὸ «ψωμὶ καὶ ἁλάτι», στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, οἱ δυὸ αὐτοὶ νεόνυμφοι...

Σὲ μιὰ στιγμή, κι' ἐκεῖ ποὺ στήλωνα τ' αὐτιά μου καὶ παρακολουθοῦσα ἕναν γοργὸ ρυθμὸ τῶν νταουλιῶν—ὤ, χόρευαν τώρα ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρὸς τὸν πρῶτο γαμήλιο χορό τους! — ἡ πόρτα τοῦ δωματίου μου χτύπησε δυνατά. "Ετρεξα νὰ ξεκλειδώσω, κι' εἶδα μπροστά μου τὴ μητέρα μου ἀνήσυχη ;

— Τὶ κάθεσαι κλεισμένος μέσα; μὲ ρώτησε. Εἶ-

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

'Ο κ. Καρθαῖος.

(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. 'Αντωνιάδη)

σαι ξαναμμένος, κόκκινος!... "Εχεις πυρετό;

— "Οχι, μάννα! μουρμούρισα, συγχισμένος.

— Γιατί τότε δέν πᾶς στό γάμο, νά δῆς καί τή νύφη;

— Τήν εἶδα προχτές, ὅταν τήν ἔφερναν ἀπ' τό χωριό της!

— Μά... μά ἐσύ καῖς, βρέ ἀγόρι μου! ξεφώνισε τότε ξαφνικά ἡ μητέρα μου, ἀκουμπῶντας τό χέρι της στό μέτωπόμου.

Καί δίχως νά προσθέση τίποτ' ἄλλο, μέ τρόβηξε στό κρεβάτι μου, μέ ξάπλωσε, ἔβαλε ψυχρές κομπρέσσες στό κεφάλι μου—πετσέτες μουσκεμένες στο νερό τῆς βρύσης—καί μέ τύλιξε σέ βαρειές μάλλινες βελέντζες, γιατί ἔτρεμα σάν τό ψάρι.

'Ο πυρετός μέ τσουρούφλισε ἐπί μέρες, ἐπί βδομάδες ὁλόκληρες... Παραμιλοῦσα... "Ημουν διαρκῶς μισοαναίσθητος... 'Οπτασίες ξωτικές συγκλόνιζαν τό κορμί μου... "Ολο τή Βάννα νόμιζα πώς κρατοῦσα στήν ἀγκαλιά μου... "Ολο αὐτή νόμιζα πώς γλυκοφιλοῦσα... Κι' ὅλο τό ὄνομά της μουρμούριζαν τά χείλη μου, κάθε φορά, στό παραμιλητό μου...

'Ανέρρωσα, ἐπιτέλους! "Εγινα ἐντελῶς καλά. Κι' ὅταν βγῆκα ἀπ' τό σπίτι μου γιά πρώτη φορά, ὅλα στό χωριό ξανάχαν πάρει τήν προηγούμενη συνηθισμένη καί μονότονη ὄψη τους: Τά κοκόρια λαλοῦσαν, οἱ σκῦλοι γαύγιζαν, τά ἀλέτρια ὠργωναν τή γῆ, ὁ Τοντῶρ πήγαινε στά πρόβατά του, οἱ συγχωριανοί μου τρεβοῦσαν γιά τά χωράφια καί γιά τ' ἀμπέλια τους, κι' ἡ Βάννα...

"Α, δέν ἤξερα τί ἔκανε ἡ Βάννα. Οὔτε στό σπίτι της πατοῦσα, οὔτε καί τολμοῦσα νά τήν κυττάξω κατάματα, κάθε φορά ποὺ τήν ἀντάμωνα στό δρόμο ἢ στή βρύσι... Χτυποῦσε τότε δυνατά ἡ καρδιά μου, κοκκίνιζα σάν παπαρούνα στόν κάμπο, χαμήλωνα τά μάτια καί τό κεφάλι, καί βιαζόμουν νά φύγω μακρυά της, τρεχάτος καί συγχισμένος!

IV

Τέλος, ἐκείνη τή βραδυά, ὁ ξάδερφός μου πῆρε τή μάννα του καί πῆγαν στό πανηγύρι κάποιου μακρινοῦ χωριοῦ. 'Η Βάννα θά κοιμόταν ὁλομόναχη στό σπίτι. Κι' ἐπειδή φοβόταν, εἶχε πῆ στή μητέρα μου νά πάω νά κοιμηθῶ κι' ἐγώ ἐκεῖ, γιά νά τῆς κρατήσω συντροφιά.

— "Ε, νύχτωσε πειά, Ράνταν! μοῦ ξαιᾶπε ἡ μητέρα μου, ὅταν ἀποτελείωσα τό φαγητό μου. Δέν ξεκιᾶς, λοιπόν;... 'Η Βάννα θά σέ περιμένη, καί θά φοβᾶται!

Γύρισα στόν πατέρα μου σάν νά περίμενα βοήθεια ἀπ' αὐτόν. Τόν εἶδα ὅμως νά καπνίζη τό τσιμποῦκι του, μέ ζαρωμένα φρύδια καί βουβόν, καί στενάζοντας ἀχιά σηκώθηκα νά πάω...

Στό δρόμο, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ἀπό φόβο κι' ἀπό ἡδονή μαζύ... "Αχ, Βάννα!.. Γιά πρώτη φορά ὕστερα ἀπό τόσους μῆνες, θά τήν ξανάβλεπα ἀπό πολύ κοντά!... Καί μάλιστα, θά κοιμόμουν καί στό σπίτι της, ἐπί μιά ὁλόκληρη νύχτα!

'Ο ἀέρας φυσοῦσε πένθιμα, ἔξω στό σκοτάδι... Διάβηκα ἀπό ἕνα σωστό λαβύρινθο σοκκακιῶν, γεμάτων ἀπό λάσπη... Μέ ἕνα χοντρόξυλο ποὺ κρατοῦσα στό χέρι μου χτυποῦσα διαρκῶς τά μαντρόσκυλα, ποὺ μοῦ ριχνόντουσαν ἀπάνω μου στό διάβα μου...

"Ολο τό χωριό κοιμόταν, πειά!

"Εφτασα κάποτε, στό σπίτι τοῦ ξαδέρφου μου... 'Η καρδιά μου, καρδιά παιδιοῦ δώδεκα—δεκατριῶν μόλις χρόνων, πήγαινε νά σπάση ἀπ' τήν ταραχή μου... "Ω, θ' ἀντίκρυζα τή Βάννα σέ λιγάκι!... "Ω, θά πρωτογευόμουν τήν ἀγάπη, σέ λιγάκι!...

'Αγάπη;.. Θά τήν πρωτογευόμουν;... Μά, ὄχι!... Τίποτα τό πονηρό, τίποτα τό σάπιο κι' ἀνήθικο, δέν ὑπῆρχε ἀκόμα στήν παιδική ψυχή μου!.. 'Απλούστατα, θάβλεπα τή Βάννα μου, θ' ἄλλαζα λίγα λόγια συγγενικά, φιλικά, μαζύ της, θά κοιμόμουν πλάϊ στή μισοσβυσμένη φωτιά τοῦ τζακιοῦ κι' αὐτό θά ἦταν ὅλο:

Θά ξυπνοῦσα τό πρωΐ, ἀγνός, μά τρισευτυχισμένος!

'Αλλοίμονο, ὅμως!.. Σταθήκε ἄτυχη κι' αἰματόβρεχτη, ἡ πρώτη μου αὐτή ἀγάπη!.. Φτάνοντας στό σπίτι τοῦ ξαδέρφου μου, εἶδα τήν αὐλόπορτα ἀνοιχτή... "Ενα σκυλί ἀλυχτοῦσε στήν αὐλή κλαψιάρικα... Μιά κουκουβάγια ἔκλαιγε στά κεραμίδια...

— Βάννα! φώντξα τότε, τρέμοντας, γιατί σφίχτηκε ἡ ψυχή μου ἀπ' τή σκοτεινιά κι' ἀπ' τή βουβαμάρα τοῦ σπιτιοῦ.

Νεκρική σιγαλιά..

— Βάννααα! ξαναούρλιαξα, ἀνατριχιασμένος.

Κι' ὥρμησα στό σπίτι μέσα...

Ἐκεῖ στόν ὀντᾶ, χάμω στό ψαθοσκεπασμένο πάτωμα, θαμποφωτισμένο ἀπ' τήν ξεψυχισμένη φωτιά τοῦ τζακιοῦ, κοιτόταν ἄψυχο τό κορμί τῆς Βάννας μου... "Ενα μαῦρο ὁμανικό μαχαῖρι ἦταν μπηγμένο στό λαιμό της καί λίμνη αἵματος—πηχτοῦ καί μαύρου πειά — ἁπλωνόταν πλάϊ καί κάτω ἀπ' τό πτῶμα!

"Εσκυψα παράλυτος ἀπ'τόν τρόμο... Διάβτσα σ' ἕνα χαρτί, καρφιτσωμένο ἀπάνω στό νεκρό, λατρευτό κορμί της:

«Ἄτιμε Τοντῶρ. προδότη!... Σήμερα ἢ αν ἡ σειρά τῆς γυναίκας σου, μά αὔριο θἄρθη κι' ἡ σειρά σου!

ΚΑΠΕΤΑΝ—ΠΟΠΟΦ».

Τήν εἶχαν σκοτώσει ἄδικα, μά γιά ἐκδίκησι, οἱ κομιτατζῆδες τῆς περιφερείας!.. . . . . .

. . . . . .

Τό πρωΐ, μέ βρῆκαν ἀναίσθητο, καί κυλισμένον «μπρούμητα» μέσα στό αἷμα τῆς «Πρώτης μου 'Αγάπης»!...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μέ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καί 8 δραχμάς ἀποκτᾶτε τά ἑξῆς ἀριστουργήματα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ" Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ" Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

„ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ" Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣΕ

Στόν τόμον τῆς «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται καί ἡ γεμάτη πάθος ἐρωτική ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ καί οἱ παθητικοί «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ" ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Ἐπίσης μέ τά ἴδια δελτία καί δραχμές 8 ἀποκτᾶτε καί τήν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ 'Ονορέ Μπαλζάκ καί τήν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ 'Ιουλίου Βέρν.

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομή τοῦ ἑβδόμου βιβλίου τοῦ «Μπουκέτου»—«Οἰκογενείας» τό ὁποῖον περιέχει τά δύο ἀριστουργήματα

"ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ" ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

"ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ" Τῆς ΝΤΕΛΛΥ

Προσεχῶς θά κυκλοφορήση τό 8ον ἔργον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοί ἀναγνῶσται μας ζητοῦν νά ἀποκτήσουν ὅλην τήν σειράν τῶν παλαιοτέρων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιά νά μήν λείπει τίποτε ἀπό τήν βιβλιοθήκην των, καθώς καί τήν σειρόν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τά ὁποῖα εἶνε πλήρη 'Ελληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλυτέρων 'Ελλήνων λογογράφων.

'Η Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρό τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐσεβεῖται καί ἐπιθυμοῦσα νά εὐχαριστήση τούς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» καί τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουν εἰς τά γραφεῖα μας τά τέσσερα δελτία καί λαμβάνουν τάς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νά παρέχη μέ πέντε μόνον δραχμάς διά τάς 'Αθήνας καί ἓξ δραχμάς διά τάς ἐπαρχίας τά ἑξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καί ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διά τάς 'Αθήνας

καί 6 διά τάς 'Επαρχίας)

Καί τά ὁκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ποὺ τιμῶνται δρ. 25, πρός 5 δραχ. ἕκαστον διά τάς 'Αθήνας καί 6 διά τάς 'Επαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διά τό ἐξωτερικόν ἐπί πλέον τα ταχυδρομικά ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνῶσται μας ὅτι τά βιβλία αὐτά πρέπει νά τά ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπό τά γραφεῖα μας καθ' ὅσον δέν θά σταλῶσι εἰς τά κατά τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.